

Te Cleon en te Mans maken de vakbonden de loonstrijd kapot Tegen de integrale kwaliteitszorg (IKZ) Voor de verhoging van het basisloon De patroon de crisis doen betalen

Arbeiders, kameraden,

*24000fr loonverlies door 16 dagen staking te Cleon, voor een "resultaat" van 1350fr opslag per maand, plus een eenmalige premie van 6000fr wegens "einde agitatie". Met andere woorden: het loonverlies door de stakingsdagen is pas na 13 maanden terug opgehaald. Te Mans 12000fr à 18000fr loonverlies voor een extra participatiepremie in 1991 en 1992 van 7800fr. Ongeveer hetzelfde "resultaat" dus te Mans als te Cleon.

*Zes arbeiders geschorst te Cleon. Gegijzeld door de directie.

*Verplicht hopen overuren. De vakbonden stellen dat voor als een overwinning uit de onderhandelingen. Zo wordt het loonverlies sneller gladgestreken. Zo wordt de belofte gehouden van "partnerschap" en van "alles in het werk stellen om in de toekomst te vermijden dat een dergelijke situatie (lees: een dergelijk conflict) zich herhaalt."

*Honderden arbeiders hebben er de buik van vol. Ze zijn ontmoedigd door de houding van CGT, CFDT en co (de officiële vakbonden). De vakbonden waren niet in staat de strijd tot een goed einde te brengen. Ze trokken zich niets aan van de mening van de meerderheid van de stakers in de algemene vergadering, die de staking wilden verderzetten. Tussen de arbeiders van de verscheidene fabrieken van Renault is een verdeeldheid ontstaan die zwaar dreigt door te wegen op het vervolg van de gebeurtenissen.

Ziedaar de "resultaten" van de strijd!

Strijdbare, bewuste arbeiders moeten nu de balans opmaken. Waarom?

*De patroon is intussen niet werkloos geweest. Hij bereidt actief de loononderhandelingen voor van 1992.

*De economische wereldcrisis van het kapitalisme schrijdt voort met zijn sinister gevolg van ontslagen, van werkloosheid, van achteruitgang van werk- en leefomstandigheden van de arbeiders, van daling van reële lonen, van arrogantie van de patroon en van repressie door de staat.

*Niets is slechter voor de arbeiders dan te blijven steken in een nederlaag.

Ja, er moest en er moet nog altijd gestreden worden want de slag is niet thuisgehaald. De problemen blijven. Er moet gevochten worden...

*Maar niet voor loonsverhoging die gekoppeld is aan het bedrijfsresultaat, aan de productiviteit van de fabriek, van de afdeling, van de ploeg. Dat deel van het loon dat bepaald wordt door het bedrijfsresultaat smelt weg in periodes van crisis van het kapitaal als sneeuw voor de zon. Het deel dat bepaald wordt door de "kwaliteit", door het werktempo, door de "polyvalentie", is een open deur voor verdeeldheid tussen arbeiders en voor meer uitbuiting.

*Maar niet voor loonsverhogingen die verschillen per fabriek, per categorie. Elke patroon weet dat verschillen in uitbetalingswijze het ideale wapen zijn tegen eengemaakte strijd. Hij gebruikt de verschillen die er uit voortvloeien om de concurrentie tussen de arbeiders te verscherpen.

*Maar niet voor loonsverhogingen die betaald worden met een grotere inschikkelijkheid, tegenover de "flexibiliteit", tegenover de intensivering van de arbeid en tegenover de sociale vrede. Als zijn winsten verminderen, zal het kapitaal des te minder kunnen toestaan op het vlak van de lonen. Als het daartoe toch verplicht wordt, zal het maar willen toestaan op voorwaarde dat daarbij aan de winsten niet al te veel geraakt wordt. \Vat er werkelijk op het spel staat blijft daarom, bovenop het loon, het arbeidstempo.

De actie werd niet op de beste manier gevoerd. Verre van!

*Omdat de verschillende vakbonden van eenzelfde fabriek of van verschillende fabrieken de arbeiders opdeelden tussen hun aparte winkels. Twee voorbeelden. Op 15 oktober bij voorbeeld gaat Mans in staking. Cleon doet mee vanaf 17 oktober. Maar diezelfde da beslist het vakbondsfront van CGT en CFDT van Mans om terug aan het werk te gaan. Cleon bij voorbeeld blokkeren de stakers de poorten, zodat geen onderdelen meer buitengevoerd kunnen worden. Te Mans daarentegen geven de vakbonden als ordewoord dat "het recht op arbeid moet gevrijwaard blijven." "Immers," zoals een délégué vertelt in een interview met Liberation (De Morgen van Frankrijk), "moeten de montagefabrieken niet geblokkeerd worden, want dan zou de directie de arbeiders deeltijds werkloos zetten en met lege fabrieken kan er niet gestaakt worden (sic)." De vakbonden zijn altijd bereid om zich voorstander te verklaren van het recht op arbeid, van de "Franse productie", voorstander ook van de onderneming, van de kwaliteit... Altijd bereid met andere woorden om hun goede wil en hun eenheid met de klassevijand te betonen. Ze zijn de eersten om de arbeiders te verdelen in naam van het "vakbondspluralisme" (lees: hun eigen gevoel onder elkaar) en in naam van de specificiteit van het bedrijf, van het land, van de fabriek, van de afdeling, van de kwalificatie. Intussen weet de patroon nochtans goed wat hij wil. Hij treedt op met de steun van heel de bourgeoisie. Hij weet voordeel te halen uit de internationale vertakking van de productie: hij bevoorraadt een aantal Franse montagefabrieken met onderdelen uit Spanje en uit Portugal. Bij dit alles kan men zich r vraag stellen die veel arbeiders zich al jaren stellen: wat brengt het op van lidgeld te betalen aan zulke vakbonden?

*Omdat de vakbonden eisen naar voor schoven die gezien de krachtsverhoudingen niet realistisch waren. 9000fr premie per maand voor iedereen om het reële loonverlies van meerdere jaren te dekken, en 20000fr extra premie om terug op het niveau te staan van 1988. Dat waren de eisen van de CFDT/CGT van Cleon bij het begin, naast natuurlijk de eis van nul sancties, en de eis dat de stakingsuren zouden uitbetaald worden. Op 29 oktober verklaart Michel Praderie, algemeen directeur van Renault, al aan Liberation dat "men ofwel de toekenningscriteria zou kunnen herzien [van het gedecentraliseerde deel van de premiepot], ofwel een nieuwe verdeelsleutel tussen de vestingen zou kunnen uitwerken." In mensentaal wil dat zeggen dat de directie al een week voor het eind van het conflict bereid was om "toe te geven" op de punten van het akkoord dat een week later getekend werd.

Idem voor de sancties : geen disciplinaire ontslagen, maar wel "geval per geval bekijken" van de schorsingen. Wat een enorm verschil tussen de eisen en de resultaten! Wat is het nut van schone praat over loonovereenkomsten en participatiepremies uit het verleden als men vandaag een kluitje in het riet moet slikken? 9000fr en meer eisen om 1200fr te krijgen doet de geloofwaardigheid van de strijd te niet.

*Omdat de vakbonden illusies verkochten over de onpartijdigheid van de regering. Die illusies kwamen tot uiting toen gevraagd werd om een "neutrale" bemiddelaar te benoemen. Nog boven de heer Levy staat de Franse staat, de grote Baas van Renault. Als die Franse staat een bemiddelaar benoemt, dan kan die bezwaarlijk rechtvaardig of onpartijdig genoemd worden. De bemiddeling van de heer Corduan is in tegendeel de noodzakelijke voorloper geweest (of als je wil - de valse wortel) van de gespierde tussenkomst op 5 november heel vroeg in de ochtend van de CRS (de Franse oproerpolitie, de echte stok dus). De staat is nooit neutraal en onpartijdig tijdens klassegevechten. Hij staat altijd aan de kant van de patroons... vooral als hijzelf de patroon is.

*Omdat de vakbonden de opsluiting aanmoedigden en leidden in strijdvormen die zeker de vijand geschaad hebben maar die op lange termijn nog meer de weerstand van de stakers uitgesleten hebben. Door de toevoer van motoren en van versnellingsbakken te Cleon aan te vallen, en in mindere mate de onderstellen te Mans, hebben de arbeiders voordeel kunnen halen uit de verkorting van de doorstromingstijd. Die verkorting van de doorstromingstijd is onderdeel van een methode van beheer en organisatie van de arbeid die bedoeld is om de tijd voor productie en transport, en om de stocks te verminderen om zo het geldkapitaal dat moet ingezet worden te verminderen om een gegeven productievolume te behalen en de uitbuiting te verscherpen. Maar de blokkade van de poorten duurde lang en bleef beperkt tot een of twee fabrieken van de groep. Het nadeel daarvan liet zich al gauw blijken. Een groot aantal arbeiders hadden steeds minder met de strijd te maken en er was een grote verspilling van energie van de meest gemobiliseerde kameraden voor behoud en verdediging van de poorten, zonder dat dit toeliet dat de beweging uitgebreid werd binnenin de getroffen fabrieken of naar andere fabrieken. Zo heeft de ontmoediging meer en meer terrein gewonnen, beetje voor beetje, zelfs bij de meest strijdbare arbeiders. De klaarste uiting daarvan was de totale onmacht die de kameraden aan de dag legden bij de charge van de CRS.

Nochtans heeft het aan kracht en aan vastberadenheid niet ontbroken, noch tijdens noch zelfs na de ondertekening van het akkoord en de oproep van de CGT om terug aan het werk te gaan. Getuige daarvan zijn de rondgangen binnenin de fabriek die daarop gevolgd zijn te Cleon, naast het sterke verzet dat, soms gewelddadig, tot uiting kwam in de algemene vergaderingen te Mans en ook altijd te Cleon.

Nochtans hebben de klaarste arbeiders al lang begrepen dat de goede oplossing er uit bestond om op een efficiënte en intelligente manier acties te voeren, zoals:

*Bij verrassing voor korte tijd de poorten blokkeren, en die serieus verdedigen tegen de repressiekrachten van de patroon.

*Veel rondgangen binnen het bedrijf om een maximum aan arbeiders bij de actie te betrekken en de fabriek te reinigen van ratten en kader.

*Om beurten staken om loonverlies te beperken en de productie volledig te ontregelen.

*Massale delegaties naar andere fabrieken sturen om de beweging zo ver mogelijk uit te breiden en er de redenen toe uit te leggen.

Arbeiders, kameraden,

Wat bovenal heel de strijd verzwakt heeft, was de afwezigheid van een echt onafhankelijke organisatie van de arbeiders, al dan niet gesyndiceerd, in strijd, en die met en door die strijd ontstaan was.

In tegenstelling tot de vakbonden, zou zo een organisatie zich kunnen niet op de knieën zetten hebben voor de onderneming, de "integrale kwaliteit", de "prestaties", de staat, in een woord de kapitalistische uitbuiting.

Arbeiders, kameraden,

Niet toegeven aan de demoralisatie
de balans opmaken van de nederlaag
tesamen terug het initiatief nemen buiten de
vakbonden

om

het loon te verdedigen
de intensivering van de arbeid te bestrijden
in de klassestrijd de onafhankelijke
arbeidersorganisatie op te bouwen.

COMMUNISTISCHE BEWEGING

voor de vorming van de communistische wereldpartij